

РЕШЕНИЕ

№ 1356

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 30.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9013** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба на адв. К. М., като пълномощник на Г. В. Т., срещу ЗАПОВЕД №РА-52-68/25.08.2022г. на главния архитект на Столична община (СО). С оспорвания административен акт, на основание §16, ал.1 от Преходните разпоредби на Закона за устройство на територията (ПР ЗУТ) във вр. с чл.145, ал.1, т.1 ЗУТ, е отказано издаването на Удостоверение по §16, ал.1 ПР ЗУТ по Заявление с вх. №САГ21-УТ00-398/06.12.2021г.

С Протоколно определение от 30.01.2023г. съдът е конституирал като жалбоподател по делото и С. В. Т. – А. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РА-52-68/25.08.2022г. на главния архитект на Столична община.

Жалбоподателят Г. Т. претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в нарушение на процесуалния и на материалния закон. Твърди, че е собственик на сгради, построени в имота му около 1957г. Изтъква, че собствениците на съседните имоти с идентификатори 68134.4086.937 и 68134.4086.939 са дали изрично съгласие строежът да бъде изпълнен при намалени отстояния към техните имоти, което обстоятелство не е било взето предвид при издаване на административния акт. Поддържа, че административният орган е бил длъжен да обсъди приложението на §6 от Наредбата за строежите по чл.102, 103 и 210 от Правилника за планово изграждане на населените места (Наредбата за строежите от

1950г.). Смята, че в случая са неприложими Строителните правила и норми за изграждане на населените места действали в периода 1959 – 1977г., тъй като процесният строеж е бил изграден през 1957г. при действието на Правилника за планово изграждане на населените места (ППИНМ). Сочи, че при постановяване на оспорвания акт не е взета предвид и различната конфигурация на имота при действието на кадастралния план от 1957г. Чрез процесуалния си представител адв. М. моли съда да отмени Заповед №РА-52-68/25.08.2022г. и да задължи главния архитект на СО да издаде исканото Удостоверение за търпимост на строежите. Претендира да му бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък. Еwentуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от заинтересованата страна адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за незаконосъобразност на административния акт излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Жалбоподателката С. Т. – А. поддържа жалбата на Г. Т. по съображенията, изложени в нея. Лично и чрез процесуалния си представител адв. М. моли съда да отмени Заповед №РА-52-68/25.08.2022г. и да задължи главния архитект на СО да издаде исканото Удостоверение за търпимост на строежите. Претендира за разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – ГЛАВЕН АРХИТЕКТ на Столична община, оспорва жалбата. В писмено становище с вх. №35031/03.10.2022г. и чрез процесуалния си представител юрк. Ч. поддържа, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Еwentуално прави възражение за прекомерност на заплатените от жалбоподателите и от заинтересованата страна адвокатски възнаграждения и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част. Доводи за неоснователност на жалбите излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Заинтересованата страна Ц. Г. Т., редовно уведомена за образуваното съдебно производство, не се явява и не се представлява по делото. В Становище и писмени бележки от 26.01.2023г., излага доводи за неоснователност на жалбата и моли съда да я остави без уважение. Поддържа, че с приетата по делото съдебно-техническа експертиза е безспорно установено, че процесните строежи не са търпими и няма основание за издаване на исканото от жалбоподателите Удостоверение. Претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Нотариален акт (НА) за признаване на право на собственост върху недвижим имот, придобит по наследство и давност, вписан в книгите по вписвания с вх. рег. №7537/17.02.2015г. като Акт №123, том XV, дело №5008/2015г. жалбоподателите Г. Т. и С. Т. – А. и заинтересованата страна Ц. Т. се легитимират като съсобственици по наследство и давност на поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.4086.936 целият с площ 597 кв.м., с номер по предходен план 936, урегулиран поземлен имот (УПИ) XII₉₃₆, както и на построените в имота жилищни сгради с идентификатори 68134.4086.936.1 и 68134.4086.936.2 със застроена площ съответно 113 кв.м. и 30 кв.м., при квоти: S ид. част за Ц. Т. и по j ид. части за жалбоподателите Г. и С. Т..

Административното производство е започнало по Заявление рег. №САГ21-УТ00-398/06.12.2021г. Жалбоподателката С. Т. – А. е поискала от главния архитект на СО да издаде Удостоверение за търпимост на жилищна сграда с идентификатор 68134.4086.936.1 със застроена площ 113 м² и жилищна сграда с идентификатор 68134.4086.936.2 със застроена площ 30 м², на основание §16, ал.1 ПР ЗУТ и §127 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за устройство на територията (ПЗР ЗИД ЗУТ), с административен адрес в[жк], [улица].

С молба рег. №САГ21-УТ00-398-(4)/24.02.2022г. Ц. Г. Т. – собственик на S ид. част от ПИ с идентификатор 68134.4086.936 и на построените в него жилищни сгради с идентификатори 68134.4086.936.1 и 68134.4086.936.2, е изразила изрично несъгласие за издаване на Удостоверение за търпимост, тъй като за имота има образувано производство за делба пред Софийски районен съд (СРС).

Със Заявление рег. №САГ21-УТ00-398-(5)/20.06.2022г. жалбоподателят Т. е представил допълнителни документи за издаване на Удостоверение за търпимост по преписката от 06.12.2021г. С писмо рег. №САГ21-УТ00-398-(6)/05.08.2022г. общинската администрация е дала на Т. указания за отстраняване на нередовности на искането за издаване на Удостоверение за търпимост, включително да представи нотариално заверена декларация за съгласие от всички съсобственици на ПИ и нотариално заверени декларации от трима независими свидетели относно годината на изграждане на сградите за които е поискано признаване на търпимост. В отговор жалбоподателят е представил Заявление с рег. №САГ21-УТ00-398-(7)/11.08.2022г. заедно с нотариално заверени декларации от К. Н. К., Л. Т. Д. и Р. Р. П.. В Заявлението от 11.08.2022г. е отбелязано, че законът - §16 ПР ЗУТ, не изисква съгласие от всички съсобственици за издаване на Удостоверение за търпимост и съответно такова не е представено.

Производството е приключило с издаване на оспорваната Заповед №РА-52-68/25.08.2022г. Според мотивите на административния акт процесните строежи с идентификатори 68134.4086.936.1 и 68134.4086.936.2 не отговарят на действащите към момента на извършването им Строителни правила и норми за изграждане на населените места, както и на сега действащата нормативна уредба и съответно не са търпими строежи по смисъла на §16 ПР ЗУТ.

За изясняване на делото от фактическа страна е приета съдебно-техническа експертиза (СТЕ). Заключение на вещото лице инж. С. Б. не е оспорено от страните и съдът го кредитира като обективно и компетентно и въз основа на него приема за установени следните релевантни за спора факти: 1) Дворищната регулация за част от регулационните квартали на [населено място], включително кв.68, е одобрена със Заповед №4877/09.12.1949г. Спрямо този регулационен план имотът на жалбоподателите и на заинтересованата страна с идентификатор 68134.4086.936 съответства на западната половина на парцел VI₃₄₅, кв.68.; 2) В Кадастралния план на [населено място] от 1957г. имотът на жалбоподателите и на заинтересованата страна е заснет с пл. №1284, кад. лист 11. През 1964г. са изменени североизточната и югоизточната кадастрални граници на ПИ пл. №1284, като първата е поставена в съответствие с одобрената вътрешна регулационна граница с имот пл. №1289, а втората в съответствие с делбения протокол от 07.02.1953г. при което площта на имот пл. №1284 е редуцирана на 598 кв.м.; 3) Към 1956г. в имота е заснета постройка с площ 38 кв.м., означена с условен знак за едноетажна полумасимна жилищна сграда

(пМЖ). При попълване на КП през 1964г. от източната част на съществуващата сграда е заснета пристройка с площ 30 кв.м., като е заличена разделителната стена между двете сгради. 4) При същото попълване през 1964г. в югозападния край на имота е заснета и едноетажна масивна барака (МБ) с площ 29 кв.м., на границите с ПИ пл. №1285 и с [улица], която съответства на процесната сграда с идентификатор 68134.4086.936.2.; 5) При попълване на кадастралния план през 1983г. в имот пл. №1284 е нанесена нова пристройка към югозападната част на сградата, застроена на 29 кв.м. и означена с условен знак за едноетажна масивна жилищна сграда (МЖ). По отношение на сградата с идентификатор 68134.4086.936.2 е променен условният знак от МБ (масивна барака) на МЖ – едноетажна масивна жилищна постройка.; 6) Общата площ на жилищната сграда в имота, отразена поетапно в КП през 1956г., 1964г. и 1983г. е 97 кв.м. и съответства по местоположение на сграда с идентификатор 68134.4086.936.1.; 7) Регулационният план на [населено място] е изработен върху основата на КП от 1957г. и е одобрен със Заповед №312/11.08.1959г., без план за застрояване. По силата на този план за имот пл. №1284 е отреден парцел ХХ, кв.68 – застроен с едноетажна полумасивна жилищна постройка на 38 кв.м., нанесена в съответствие със заснемането от 1956г.; 8) Със Заповед №245/21.08.1967г. са одобрени регулационен и идейно застроителен планове на [населено място], изработени върху актуализирана основа на КП от 1967г. По силата на този план за имот пл. №1284 не е отреден самостоятелен парцел. Имотът е включен в основата на парцел I.«За комплексно жилищно строителство». В кадастралната основа са нанесени и сградите, заснети при попълването от 1964г.; 9) Със Заповед №550/31.12.1980г. е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план (ЗРКП) на[жк], изработен върху основата на КП от 1957г. За имота на жалбоподателите и на заинтересованата страна с пл. №1284 няма отреден самостоятелен дворищно-регулационен парцел. В кадастралната основа на регулационния план са нанесени сградите, заснети при попълването от 1964г., като според застроителния план тези сгради са предвидени за премахване, тъй като върху тях попада част от проектен жилищен блок на 9 етажа.; 10) През 1986г. е изработен нов КП на [населено място]. На този план имотът на жалбоподателите и на заинтересованата страна е попълнен с пл. №936 в кад. лист №727, с площ 608 кв.м. и е застроен със следните сгради: едноетажна масивна жилищна постройка, застроена на 108 кв.м., съответстваща на сграда с идентификатор 68134.4086.936.1, едноетажна масивна жилищна постройка, застроена на 29 кв.м., съответстваща на сграда с идентификатор 68134.4086.936.2, едноетажна полумасивна стопанска постройка с площ 18 кв.м., съответстваща на сграда с идентификатор 68134.4086.936.3 и едноетажна масивна стопанска постройка с площ 19 кв.м., съответстваща на сграда с идентификатор 68134.4086.936.4.; 11) Действащият ЗРКП на[жк]е одобрен със Заповед №РД-09-50-481/23.09.1994г. върху основата на КП от 1986г. Съгласно този план за имот пл. №936 е отреден парцел XII, кв.68.; 12) С плана за застрояване в парцел (УПИ) XII₉₃₆ е предвидено свързано застрояване на страничната регулационна граница със съседния УПИ XI₉₃₇. Проектните сгради са двуетажни, застроени съответно на 122 и на 116 кв.м., а съществуващите в имот пл. №936 сгради са предвидени за премахване. 13) Съгласно Общия градоустройствен план на С., приет на 02.11.1961г., кв. 68, включително процесният имот, попадат в селска жилищна зона.; 14) Според устройствените планове, действали до 1967г. имотът е бил с отреждане за индивидуално жилищно строителство, а по силата на плановете действали от 1967 до 1994г. имотът е имал отреждане за комплексно

жилищно строителство.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбите са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ.

Със Заявление рег. №САГ21-УТ00-398/06.12.2021г. административният орган е бил сезиран с искане за издаване на документ от значение за упражняване на права – административен акт по смисъла на чл.21, ал.3 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност.

Жалбите са подадени в преклузивния срок за оспорване от активно легитимирани лица – адресати на процесния отказ, чиито законни интереси са непосредствено засегнати от административния акт.

Разгледани по същество жалбите са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

Като взе предвид изложените от жалбоподателите оплаквания и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Процесният отказ е постановен от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, съгласно §16, ал.1 ДР ЗУТ във вр. с чл.145, ал.1, т.1 ЗУТ.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган.

Настоящият решаващ състав приема, че като краен резултат оспорваният Отказ за издаване на Удостоверение за търпимост, е в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона.

Съгласно приложимата норма на §16, ал.1 ДР ЗУТ строежи, изградени до 07.04.1987г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Те могат да бъдат предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, че строежите са търпими. Идентична е и нормата на §127, ал.1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗУТ (ПЗР ЗИД ЗУТ, ДВ, бр.82/2012г. в сила от 26.11.2012г.), според която, строежи, изградени до 31.03.2001г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по разпоредбите, които са действали по времето, когато са извършени или по действащите разпоредби съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване или на забрана за ползване. Те могат да бъдат предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти, че строежите са търпими.

От анализа на цитираните разпоредби следва извод, че за издаване на удостоверение за търпимост по реда на §16, ал.1 ДР ЗУТ, респективно §127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ, е необходимо едновременно наличие на две предпоставки: строежът да е извършен до 07.04.1987г., респективно до 31.03.2001г. и да е бил допустим по разпоредбите, които са действали по времето, когато е извършен или по сега действащите разпоредби

свързани с устройство на територията.

В случая съдът приема за установено с неоспорената СТЕ, че сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 е изпълнена в настоящия си вид в периода 1956г. – 1983г., а не както твърдят жалбоподателите – през 1957г. При преглед на кадастралните и регулационни планове на местността, първият от които дворищно-регулационен план от 1949г., вещото лице е установило, че към 1956г. в имота е заснета постройка с площ 38 кв.м., означена с условен знак пМЖ-полумасивна едноетажна жилищна сграда. Впоследствие, в периода 1957г. до 1964г., съществуващата постройка е била пристроена от източната страна, като е била заличена разделителната стена между двете сгради. Настоящото си състояние и обем сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 е придобила в периода 1965г. – 1983г. Според експертизата при попълване на КП през 1983г. е нанесена нова пристройка с площ 29 кв.м. в югозападната част на първоначалния строеж - полумасивна едноетажна жилищна сграда с площ 38 кв.м. При това сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 попада в приложното поле на §16, ал.1 ПР ЗУТ, респективно на §127, ал.1 ПЗР ЗИД ЗУТ. По отношение на строежа обаче, не е налице втората предпоставка за търпимост – последният не е бил допустим както по правилата и нормативите, действали по време на извършването му, така и според сега действащите разпоредби.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателите, че с приетите в административното производство нотариално заверени декларации от 09.08.2022г. и от 10.08.2022г., дадени съответно от К. Н. К. и Л. Т. Д., безспорно се установява, че сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 е била завършена в периода 1953 – 1957г. и съответно към нея са неприложими правилата и нормативите по устройство на територията, установени в Строителни правила и норми за изграждане на населените места, а към онзи момент не е имало действащи норми по устройство на територията. Видно от цитираните декларации, лицата които са ги дали удостоверяват, че в периода 1953 – 1957г. в имот с идентификатор 68134.4086.936 е била изпълнена жилищна сграда със застроена площ 68 кв.м. Процесната сграда с идентификатор 68134.4086.936.1, за която е поискано издаването на Удостоверение за търпимост, е със застроена площ 113 кв.м. и очевидно не е идентична със сградата за която са дадени декларациите от 09.08.2022г. и от 10.08.2022г. Това обстоятелство се установява и с приетата и неоспорена СТЕ, според която в настоящия си вид сградата е завършена в периода от 1964г. до 1983г. когато е заснета в КП на [населено място].

По време на *завършване* на строителството в периода 1964г. – 1983г. са действали последователно Законът за плановото изграждане на населените места (ЗПИНМ, отм. ДВ, бр.29/1973г.), Законът за териториално и селищно устройство (З., отм. ДВ, бр.1/2001г.) и правилниците за тяхното приложение, съответно ППЗПИНМ и ППЗТСУ, а правилата и нормативите по устройство на територията са били регламентирани със Строителни правила и норми за изграждане на населените места (обн. ДВ, бр.75/1959г., отм. ДВ, бр. 69/1977г.) и Наредба №5 за правила и норми по териториално и селищно устройство от 1977г. (Наредба №5/1977г.).

Съгласно §7 от Строителни правила и норми за изграждане на населените места при свободно застрояване и допустима височина на сградата до два

етажа, последната трябва да отстои от страничните регулационни линии най-малко на 3м.

Застрояването на селата, каквото до началото на 1978г. е било Г., е регламентирано в §70 - §79 от Строителните правила. Така в §71, ал.3 изрично е предвидено, че при свободно застрояване сградата трябва да отстои от страничните регулационни линии на разстояния, съгласно §7 – най-малко 3м.

Идентични изисквания за отстояния към страничните регулационни граници са установени и в чл.10 от Наредба №5/1977г. Според тази разпоредба при свободно застрояване и височина до 8.5 м. (до два етажа), сградата трябва да бъде на разстояние най-малко 3м. от страничните регулационни линии. В случая въз основа на данните от геодезическо заснемане на сграда с идентификатор 68134.4086.936.1, извършено през м. декември 2014г. от правоспособно лице с пълна проектантска правоспособност, експертизата е установила, че към източната граница с имот с идентификатор 68134.4086.937 процесната сграда е на разстояния от 0.63 м. в най-северната си част до 1.22 м. в южния край, което е значително по-малко от нормативните изисквания за отстояния, действащи в периода в който е завършено строителството. Съгласно §12, ал.2 от Строителни правила и норми за изграждане на населените места сградата трябва да отстои от регулационната линия в дъното на парцела най-малко на 8 м., а ако разстоянието между външната строителна линия и регулационната линия в дъното на парцела е 15 и по-малко метри – най-малко на 5 м., като обаче се съблюдава разстоянието между съседните сгради откъм дъното на парцелите да не бъде по-малко от два пъти височината на сградите минус 3 м., а когато сградите са с различна височина, разстоянието между тях се определя, като се изхожда от височината на сградите откъм слънчевата страна. В случая най-голямото разстояние от сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 към регулационната линия в дъното на УПИ XII⁹³⁶ е 2.68 м. на изток и едва 1.92м. в западния край на имота. Следователно законосъобразен е изводът на административния орган, че строежът, представляващ сграда с идентификатор 68134.4086.936.1, не е бил допустим по правилата и нормативите за устройство на територията, действали в периода на извършването му след 1957г. до 1983г.

С приетата по делото СТЕ безспорно се установява, че процесният строеж – сграда с идентификатор 68134.4086.936.1, не съответства и на действащия подробен устройствен план, одобрен със Заповед №РД-09-50-481/23.09.1994г. и не е допустим, съгласно правилата, установени в ЗУТ – Глава трета, Раздел IV „Правила и нормативи за разполагане на сградите на основното застрояване“, чл.31, ал.1, т.1 и т.2. Според тази разпоредба при ниско жилищно застрояване нормативите за разстоянията на сградите на основното застрояване са: най-малко 3 м. до страничната граница на УПИ и най-малко 5 м. до границата към дъното на имота. Както беше отбелязано в случая тези минимални отстояния не са спазени.

При това неотнормирани към законосъобразността на административния акт са Декларациите за издаване на акт за узаконяване на строеж от 11.11.2021г., 15.11.2021г. и 23.11.2021г., с които собственици в съседните имоти с

идентификатори 68134.4086.1076, 68134.4086.937 и 68134.4086.935, заявяват, че не възразяват срещу намалените отстояния на сградата с идентификатор 68134.4086.936.1 към имотните граници на техните имоти. Съблюдаването на правилата и нормативите по устройство на територията не е въпрос на личен избор, а задължение на участниците в строителството и не може да бъде предмет на взаимни договори.

Идентичен извод съдът обосновава и по отношение на втората сграда с идентификатор 68134.4086.936.2. Вещото лице е установило, че такъв строеж е бил заснет в югозападния край на имот пл. №1284 на границите с имот пл. №1285, при попълване на КП през 1964г., като впоследствие при попълването през 1983г. е променен само условният знак от МБ (масивна барака) на МЖ (едноетажна масивна жилищна постройка). Следователно този строеж е бил изпълнен в периода след одобряване на КП на [населено място] от 1957г. до 1964г. и по отношение на него са били приложими Строителни правила и норми за изграждане на населените места (обн. ДВ, бр.75/1959г., отм. ДВ, бр. 69/1977г.).

В чл.4 на Строителните правила е установено, че застрояването на парцелите във всички строителни части е свободно или групово, като по изключение, въз основа на съответен застроителен план се допуска сключено застрояване по една или повече страни на квартала, за оформяне на вече изградени главни улици съобразно архитектурно-градоустройствените, строително-художествените и санитарно-хигиенните изисквания. Според регламента на чл.71 от Строителните правила, парцелите в селата се застрояват поначало свободно, а групово и сключено застрояване на сградите се допуска *само въз основа на застроителен план*. Според заключението на приетата СТЕ сграда с идентификатор 68134.4086.936.2 е изпълнена на регулационната граница със съседния имот с идентификатор 68134.4086.935 без да има одобрен застроителен план, допускащ свързано застрояване. Строежът е недопустим и съгласно действащия подробен устройствен план, който предвижда свързано застрояване, но на границата с УПИ XI⁹³⁷.

По изложените доводи решаващият състав на съда приема, че отказът за издаване на Удостоверение за търпимост на строеж, обективизиран в процесната Заповед №РА-52-68/25.08.2022г. на главния архитект на СО, е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника се дължат разноски. Съгласно приложимата норма на чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. В настоящия случай ответникът е бил представляван от юрисконсулт, като съдът в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя размер на възнаграждението – 200 (двеста) лева.

На основание чл.143, ал.4 АПК заинтересованата страна също има право на разноски. Съдът намира, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от Ц. Т. адвокатско възнаграждение, поради което и разноските в

тази част не следва да бъдат възлагани на жалбоподателите. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната *го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител*, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индижирани копия (какъвто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и *има своето значение само за тях* като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ТИ} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Т. и С. В. Т. – А. и двамата от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РА-52-68/25.08.2022г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Г. В. Т., ЕГН [ЕГН], и С. В. Т. – А., ЕГН [ЕГН], да заплатят на

СТОЛИЧНА ОБЩИНА, представлявана от кмета, с адрес: 1000 С., [улица],
ОБЩО сумата 200 (двеста) лева – разноси по адм. дело №9013/2022г.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния
административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването
му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова